

Arrest

nr. 263 101 van 28 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 2 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat D. GEENS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, geboren op X 1963 te X. U vervulde de basisschool. U woonde als kind bij uw ouders in Rangel (Luanda), maar verhuisde toen u ongeveer 38 jaar was naar Vila de Mata in Cazenga (Luanda). Uw man, G.C.M., had dit huis voor jullie gebouwd. Uw man werkte in de financiën, hij ontdekte een diefstal door collega's. Meer dan 15 collega's werden aangehouden. Nadien werd uw man bedreigd en in april 2015 vluchtte hij naar Moxico, waar hij vrienden had. Na twee maanden verloor u contact met hem. U moest vervolgens petroleum en steenkool beginnen verkopen om uw kinderen te onderhouden. U had het erg moeilijk en kreeg een beroerte. De priester van uw kerk bracht u naar het ziekenhuis. Na uw terugkeer kreeg u thuis bezoek van twee mannen die op zoek waren naar uw echtgenoot. Jullie werden geslagen en bedreigd.

Sindsdien leefde u van de liefdadigheid van de priester en broer L.. Omdat de mannen hadden gezegd dat ze zouden terugkomen, stelde de priester voor enkele diensten in uw huis te laten doorgaan, zodat ze niet zouden terugkomen. Uw kinderen werden wel nog bedreigd aan de school, door drie mannen die hen aanmaanden voorzichtig te zijn, omdat ze de kinderen van Cortes zijn. Omdat uw huis niet gelegaliseerd was als kerk werd het afgebroken door de autoriteiten. Broer L. gaf u onderdak in het bijhuis aan zijn huis en regelde documenten waarmee u Angola kon verlaten, samen met uw drie kinderen. Jullie verlieten Angola op 3 november 2018 en reisden per vliegtuig naar Lissabon, vergezeld van broer L.. Op 9 november 2018 kwam u per bus naar België vanuit Lissabon. Op 1 februari 2019 verzocht u de Belgische autoriteiten om internationale bescherming.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en de medische documenten die u voorlegt blijkt immers dat u een motorische beperking heeft. Ook blijkt u in een rolstoel te zitten. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. U werd u begeleid van en naar het gehoorlokaal en naar de toiletten en u werd de mogelijkheid geboden bijkomende pauzes te vragen indien nodig.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat zowel uzelf als uw dochter (D., Maria Isabel, CG 19/11860) initieel de werkelijke datum van jullie vertrek uit Angola verzwegen en beweerden op 18 januari 2019 vertrokken te zijn uit Angola (zie 'Verklaring DVZ' d.d. 22/3/2019, pt. 37 in jullie respectievelijke administratieve dossiers). U beweerde tevens niet te weten in welk land u met het vliegtuig landde om diezelfde dag over te stappen op de bus die u naar België bracht (zie 'Verklaring DVZ' d.d. 22/3/2019, pt. 33 en pt. 37 in uw administratief dossier). Op 24 januari 2020, tijdens een tweede onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), past u uw verklaringen aan en stelt u nu twee en halve maand eerder uit Angola vertrokken te zijn per vliegtuig en met uw eigen paspoort, in Lissabon vier dagen verbleven te hebben alvorens per bus naar België gekomen te zijn en reeds op 9 november 2018 in België te zijn toegekomen. U stelt eerder gelogen te hebben omdat de persoon die u hier bracht dit zou aangeraden hebben. (Zie verklaring d.d. 24/1/2020 in uw administratief dossier.) Tijdens uw onderhoud voor het CGVS herhaalt u dezelfde data (zie notities van het onderhoud op het CGVS d.d. 18/2/2021 (verder NPO verzoekster), p. 9). Ook uw dochter verklaart tijdens haar tweede onderhoud bij de DVZ reeds vroeger vertrokken te zijn en haalt dezelfde data in november aan (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, d.d. 24/1/2020, in het administratief dossier van uw oudste dochter). Ook voor het CGVS bevestigt zij de data van vertrek en aankomst die u op 24/1/2020 noemde (zie notities van het onderhoud van uw oudste dochter op het CGVS d.d. 6/11/2020 (verder NPO dochter), p. 8).

Er dient te worden benadrukt dat van iemand, die beweert te vrezen voor zijn leven (zie NPO verzoekster, p. 16) en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, verwacht mag worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit vanaf het begin van de asielprocedure. Tevens mag verwacht worden dat hij tijdens de ganse asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. **De vaststelling dat u dit naliet en de Belgische autoriteiten bewust trachtte te misleiden in verband met de datum van vertrek uit Angola en aankomst in België, doet vraagtekens rijzen met betrekking tot uw algemene geloofwaardigheid.** De vaststelling dat u meer dan twee maanden wachtte alvorens over te gaan tot een verzoek om internationale bescherming, is bovendien een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte bij uw aankomst in België. Van een verzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven in zijn land van herkomst, kan immers verwacht worden dat hij onmiddellijk na aankomst in een veilig land zal proberen zijn verblijf te regulariseren.

U stelt vervolging te vrezen door onbekenden die naar de vader van uw kinderen (G.C.M.) zoeken en die u en uw kinderen eind 2017 in elkaar sloegen en later uw kinderen bedreigden toen ze uit school kwamen (NPO verzoekster, p. 10, 11, 15, 16). Verder stelt u dat uw huis vernield werd door de Angolese autoriteiten omdat er ongeautoriseerde misvieringen plaatsvonden (zie NPO verzoekster, p. 11).

Uw asielrelaas is echter op verschillende vlakken incoherent en bovendien strijdig met de verklaringen van uw dochter, in die mate dat er geen enkel geloof meer aan kan worden gehecht.

Uw vervolgingsrelaas (en dat van uw dochter) komt volledig voort uit het incident in 2017 waarbij twee mannen uw huis binnenvielen op zoek naar uw ondergedoken man. Uw man getuigde in 2015 dat zijn collega's geld gestolen hadden waarna zijn collega's naar de gevangenis moesten. Vervolgens kreeg uw man in april 2015 te maken met bedreigingen en is hij naar Mexico gegaan. Twee maanden later verloor u alle contact met hem. (NPO verzoekster, p. 10, 14.) Uw verklaringen over de verdwijning van uw man voor de DVZ verschillen echter van deze van uw oudste dochter voor de DVZ en van jullie beider verklaringen voor het CGVS. Zo verklaarde u voor de DVZ meermaals dat uw man 15 jaar geleden verdween (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, d.d. 24/1/2020, in uw administratief dossier, pt. 3.4 en 3.5), dus omstreeks 2005. Uw dochter verklaarde voor de DVZ aanvankelijk dat ze haar vader sinds 2010 niet meer zag (zie 'Verklaring DVZ' d.d. 22/3/2019, pt. 13, in het administratief dossier van uw dochter), maar op 24 januari 2020 verklaarde ze dat hij in 2015 pas vermist raakte (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, d.d. 24/1/2020, in het administratief dossier van uw dochter, pt. 3.5). Voor het CGVS houden jullie het allebei op april 2015 (NPO verzoekster, p. 8 en NPO dochter, p. 13). Het lijkt er dan ook sterk of dat jullie getracht hebben jullie verklaringen op elkaar af te stemmen. **Aangezien jullie verklaringen over de verdwijning van uw man reeds incoherent zijn, kunnen er bij voorbaat vraagtekens geplaatst worden bij de vervolging waarvan jullie beweren slachtoffer te zijn geweest, aangezien deze feiten volledig samenhangen met de getuigenis van uw man en zijn daaropvolgende verdwijning.**

Bovendien blijken ook jullie verklaringen over de gebeurtenissen volgend op de verdwijning van uw man bijzonder incoherent en onderling strijdig.

U verklaart aanvankelijk dat u na de geboorte van uw kinderen in een huis in Cazenga, Vila de Mata bent gaan wonen met uw man, waar u ongeveer zes of zeven jaar gewoond hebt. Enkele maanden voor u naar België kwam, begin 2017, vertrok u uit uw eigen huis en ging u bij broer L. wonen met uw kinderen. Hier zou u verbleven hebben van begin 2017, tot aan uw laatste nacht in Angola, dus tot drie november 2018. (NPO verzoekster, p. 5, 6.) Uit uw eerste verklaringen kan dus worden afgeleid dat u bijna twee jaar bij broer L. in het bijhuis verbleef en niet 'enkele maanden' zoals u zelf verklaart. Later, gevraagd naar uw vluchtrelaas, stelt u in 2017 thuis overvallen te zijn door twee mannen die wilden weten waar uw man zich bevond. Vervolgens zou u uw priester, M.Lo., ingelicht hebben over de problemen en hij zou voorgesteld hebben de kerkdiensten in uw huis te laten doorgaan, zodat de mannen niet zouden terugkomen. Omdat uw huis niet gelegaliseerd werd voor kerkdiensten, werd het afgebroken door de administratie, waarna u bij de priester in het bijhuis zou zijn gaan wonen. (NPO verzoekster, p. 6, 10, 11.) Uw verklaringen over de timing en volgorde van deze verklaringen zijn uiteenlopend en overtuigen niet. Zo verklaart u nu eens bij broer L. verbleven te hebben voor uw vertrek uit Angola (NPO verzoekster, p. 5, 6, 11), dan weer dat u bij de priester in het bijhuis woonde (NPO verzoekster, p. 11 en vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, d.d. 24/1/2020, pt. 3.5). Nu eens plaatst u het moment waarop u naar het huis van broer L. verhuisde aan het begin van het jaar 2017, nadat u een beroerte kreeg (NPO verzoekster, p. 5), dan weer nadat de mannen uw huis binnenvielen, eind 2017 (NPO verzoekster, p. 11, 12).

Bovendien **verklaart u** voor het CGVS **dat het vertrek uit uw huis** werd uitgelokt door het afbreken van uw huis door de administratie en dus pas **plaatsvond nadat de kerkdiensten in uw huis werden gehouden**. Het huis zou zijn afgebroken in september 2017. (NPO verzoekster, p. 11 - 13.) Voor de DVZ verklaart u bovendien dat u heel bang ben geworden nadat de gemeente de kerk uit uw huis kwam zetten en dat u vervolgens het land bent ontvlucht. U noemt bij DVZ het afbreken van uw huis dus als onmiddellijke oorzaak van uw vertrek en plaatst dit vertrek bovendien slechts enkele dagen later (in tegenstelling tot uw - eveneens uiteenlopende - verklaringen voor het CGVS). (Zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, d.d. 24/1/2020, pt. 3.5.) Het is dan ook bijzonder opvallend dat uw dochter het afbreken van jullie huis in het geheel niet vermeldt gevraagd naar haar problemen in Angola. Gevraagd naar haar vluchtrelaas spreekt zij enkel over de verdwijning van haar vader, de mannen die jullie kwamen bedreigen en de kerkdiensten die niet langer konden doorgaan. (NPO dochter, p. 9-12.)

Gevraagd of ze ooit andere problemen kende in Angola, los van de problemen in verband met haar vader, antwoordt ze ontkennend (NPO dochter, p. 12). Op geen enkel moment doorheen het onderhoud, vermeldt ze spontaan dat haar huis werd afgebroken, ook niet wanneer er gevraagd wordt of ze nog zaken wil toevoegen (NPO dochter, p. 15). Slechts wanneer ze gevraagd wordt naar de foto's die ze zelf voorlegde bij haar asielrelaas, stelt ze dat het huis werd afgebroken door de twee mannen tijdens de inval, om onmiddellijk daarna te stellen dat het pas later gebeurde, toen de regering ontdekte dat er kerkdiensten doorgingen in het huis (NPO dochter, p. 15). Vooreerst is het opvallend dat **uw dochter** het afbreken van jullie huis pas aanhaalt nadat zij hier door de interviewer aan herinnert wordt door te verwijzen naar de foto's die ze zelf voorlegde. Verder blijken haar verklaringen over de timing van het afbreken van het huis incoherent. Bovendien **noemt zij aanvankelijk jullie vertrek uit het huis als een direct gevolg van de inval van de twee mannen** in 2017, die zij bovendien in december 2017 plaatst. (NPO dochter, p. 9, 10) Enkele maanden later, begin of halverwege 2018, zou ze zijn lastiggevallen door drie mannen, waaronder één van de mannen die jullie huis eerder was binnengevallen. Op dat moment stelde zij al enkele maanden niet meer in jullie huis te wonen. (NPO dochter, p. 10.) Even later in het gehoor komt ze hier echter op terug, en plaatst ze het vertrek uit jullie huis samen met het moment waarop de regering besloot de kerk te sluiten (zie NPO dochter, p.11: "Op een bepaald moment, de regering besloot de kerk te sluiten, en dan moesten wij vertrekken van ons huis" (ons huis waar we vroeger woonden). Gevraagd over welke periode ze hier spreekt, stelt ze dat het in oktober 2018 was (zie NPO dochter, p.11). De priester zou hierop gevraagd hebben of de diensten in jullie huis konden doorgaan. Dit gebeurde vervolgens, maar omdat dit eveneens illegaal was, moest het op gegeven moment stoppen. (NPO dochter, p. 11.) Deze verklaringen, waarbij uw dochter op geen enkel moment het vernielen van het huis aanhaalt, zoals hierboven reeds gesteld, zijn strijdig met uw eigen verklaringen dat jullie huis in december 2017 zou zijn afgebroken naar aanleiding van de illegale kerkdiensten die er doorgingen (zie supra). Wel komen deze verklaringen meer overeen met de verklaring die u voor DVZ aflegde, namelijk dat u slechts een achttal dagen buitenshuis verbleef alvorens uw land te verlaten in november 2018 (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, d.d. 24/1/2020 in uw administratief dossier, pt. 3.5.). **Opnieuw kan slechts worden geconcludeerd dat jullie getracht hebben - zonder veel succes - jullie verklaringen op elkaar af te stemmen.**

Verder valt immers op dat uw dochter consequent stelt dat jullie na het verlaten van jullie huis bij de priester van jullie kerk introkken (NPO dochter, p. 5, 10, 11), terwijl u (voornamelijk) broer L. noemt als de persoon bij wie jullie verbleven zouden hebben (NPO verzoekster, p. 5, 6, 11). Gevraagd naar de naam van de priester bij wie jullie woonden, stelt uw dochter dat hij A.P. heette (NPO dochter, p. 12), terwijl u stelt dat de naam van jullie priester M.Lo. was (NPO verzoekster, p. 6). Gevraagd naar het adres van jullie laatste verblijfplaats, stelt uw dochter dat jullie sinds eind 2017 tot aan jullie vertrek uit Angola bij de priester in Rangel verbleven, meer specifiek in Rua da donna a maile (fonetisch) (NPO dochter, p. 5), terwijl u stelt dat jullie van begin 2017 tot en met jullie vertrek uit Angola bij Broer L. in een bijhuis in Vila de Mata, Cazenga verbleven, dezelfde wijk waar jullie eigen huis zich ook bevond (NPO verzoekster, p. 5, 6). Nog volgens uw verklaringen verbleven uw kinderen steeds bij u (NPO verzoekster, p. 5).

Met betrekking tot uw verklaring naar de politie te zijn geweest na de inval in uw huis, verklaart u dat naar de politie ging met E., uw zoon, de dag dat u uit het ziekenhuis kwam, dit terwijl uw twee dochters nog in het ziekenhuis verbleven (NPO verzoekster, p. 12, 13). Uw oudste dochter daarentegen, verklaart dat u met uw zoon en jongste dochter de dag van de inval naar de politie ging ,terwijl zij als enige nog in het ziekenhuis lag (NPO dochter, p. 14).

Bovenstaande incoherenties tussen uw eigen verklaringen doorheen de procedure en tussen uw verklaringen en die van uw dochter, maken dat er aan jullie asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld. Uw verklaringen over de beweerde vervolgingsfeiten zijn immers volstrekt ongeloofwaardig.

Ook voor uw dochter, D.C.M.M.I. (CG 19/11860), werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

U legt geen documenten voor die uw reisweg kunnen ondersteunen. Zoals reeds aangehaald legde u wisselende verklaring af over uw datum van vertrek en de duur van uw reis. U legt een kopie van uw

identiteitskaart en de identiteitskaarten van uw kinderen voor, dewelke een aanwijzing vormen voor jullie nationaliteit en identiteit, in deze niet meteen ter discussie gesteld.

Uit de medische documenten die u voorlegt blijkt dat u motorische problemen hebt overgehouden aan een trombose die u volgens uw verklaringen in uw land van herkomst hebt gekregen na het vertrek van uw man (NPO verzoekster p. 10). Verder blijkt uit deze verslagen dat u last hebt van een slecht gecontroleerde hoge bloeddruk en een aantal andere fysieke problemen, die echter niet meteen relevant zijn bij de beoordeling van uw asielrelaas. Waar u zelf verklaart geheugenproblemen te hebben (NPO verzoekster p. 2, 10, DVZ vragenlijst 'BPN'), worden deze nergens vermeldt, noch wordt er aangehaald dat u niet hoorbaar zou zijn in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Ook tijdens uw onderhoud voor de DVZ of het CGVS blijkt u nergens het antwoord op een gestelde vraag schuldig te moeten blijven omdat u zich de gevraagde zaken niet zou kunnen herinneren. Waar uw advocate aanhaalt dat zij zich afvraagt in hoeverre u cognitieve problemen heeft (NPO verzoekster p. 17), kan slechts worden opgemerkt dat nergens in de medische verslaggeving cognitieve problemen geattesteerd worden, noch blijken deze uit uw verklaringen voor de DVZ of het CGVS.

Met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor het gebrek aan medische behandeling van uw ziekte (NPO verzoekster p. 16), dient u zich voor de beoordeling van deze elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou zijn bevoegdheid overschrijden indien het hier uitspraak over zou doen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van volgende bepalingen:

"- schending van artikel 3 EVRM

- schending van artikel 48 t.e.m. 48/6 Vreemdelingenwet

- schending van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 ("vluchtelingenconventie")

- schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht".

Verzoekster ontwikkelt het middel als volgt:

"[...]

4. In de bestreden beslissing wordt aan de verzoekende partij verweten dat zij de Belgische autoriteiten hebben misleid wat betreft de datum van hun vertrek uit Angola en hun aankomst in België.

Door de verzoekende partij werd op 22 maart 2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (in het kader van hun Dublinonderzoek) initieel aangegeven dat zij Angola hadden verlaten op 18 januari 2019 en dat zij niet wisten in welk land zij met het vliegtuig zijn geland. Zij verklaarden vervolgens met de bus naar België te zijn gebracht. Tijdens hun tweede onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (na afloop van hun Dublinprocedure), werd door de verzoekende partij aangegeven dat zij niet de waarheid hadden verteld over de data van vertrek en aankomst in België. Zij gaven dit zelf toe. Zij vertelden dat zij twee en halve maand eerder uit Angola zijn vertrokken per vliegtuig en dit met hun eigen paspoort. In Lissabon verbleven zij vier dagen, alvorens per bus naar België te zijn gekomen. Zij kwamen toe in België op 9 november 2018.

Dit verloop bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou, volgens het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, vraagtekens doen rijzen met betrekking tot de algemene geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij.

Door de verzoekende partij wordt deze beoordeling betwist.

Er kan vooreerst worden vastgesteld dat de verzoekende partij uit eigen beweging heeft aangegeven dat zij op 22 maart 2019 de waarheid niet hadden verteld tijdens hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ze werden dus niet "gedwongen" of "betrapt". Ze corrigeerden dit uit eigen beweging bij de Dienst Vreemdelingenzaken (dus nog voor hun persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Ten tweede, kan worden vastgesteld dat zij hebben verklaard waarom zij eerder de waarheid niet hadden verteld, met name omdat dit door de persoon die hen naar België had gebracht werd aangeraden. Dit "advies" kadert binnen de Dublinprocedure, aangezien de kans reëel is dat verzoekers - gelet op hun binnenkomst via Lissabon - hun verzoek tot internationale bescherming niet in België konden voorzetten. Om dezelfde redenen aarzelde de verzoekende partij om effectief, na aankomst in België, onmiddellijk een verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

Er volgde ook effectief een Dublinonderzoek, met als resultaat dat Portugal effectief als verantwoordelijke lidstaat werd aangeduid.

De verzoekende partij diende op 1 februari 2019 een verzoek in tot internationale bescherming, nadat zij zich hiertoe eerder had aangeboden op 21 januari 2019. Door de Dienst Vreemdelingenzaken werd evenwel op 5 april 2019 een verzoek gericht aan de Portugese autoriteiten om op te treden als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker. Op 30 mei 2019 hebben de Portugese autoriteiten met dit verzoek ingestemd. Op 20 augustus 2019 volgt de beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat Portugal de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming (een bijlage 26quater).

Ten derde, blijkt uit het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken van het interview van 22 maart 2019 dat de verzoekende partij geenszins op een slinkse wijze de Belgische autoriteiten heeft willen misleiden. Men beperkte zich voornamelijk door te stellen dat men geen weet had van waar en wanneer men is toegekomen, of door eerder vaag te blijven (bv. door te stellen dat men is toegekomen in een "Europees land").

De verzoekende partij liet dit dus open, in plaats van het voorbrengen van een alternatief scenario. Dit wijst erop dat de verzoekende partij slechts schoorvoetend trachtte te verhullen wat hun werkelijke manier en datum van binnenkomst in Europa en België was. De verzoekende partij geeft hiermee geenszins blijk van een (algemene) leugenachtige ingesteldheid.

Samengevat, kan uit het administratief dossier en op basis van bovenstaande elementen worden vastgesteld dat de verzoekende partij, wat betreft de datum van hun vertrek uit Angola en de aankomst in Europa en België zelf bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft toegegeven dat zij niet de waarheid hadden verteld en waarom dit het geval was. De manier waarom de verzoekende partij dit heeft gedaan, geeft geenszins blijk van een algemene leugenachtige ingesteldheid. Integendeel, de verzoekende partij heeft zelf (uit eigen beweging) toegegeven dat men de waarheid niet verteld had en dit gecorrigeerd nog voor het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Anders gesteld, de stelling van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat hieruit zou voortvloeien dat de algemene geloofwaardigheid van de verzoekende partij ter discussie moet worden gesteld, is ongefundeerd en kan niet worden bijgetreden.

5. In de bestreden beslissing wordt vervolgens gesteld dat de verklaringen van mevrouw D.P. en mevrouw D.C.M. op verschillende vlakken met elkaar strijdig zouden zijn. Er wordt ook gesteld dat de verklaringen die zij eerder hebben afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overeenstemming zouden zijn met de verklaringen die zij hebben afgelegd bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De verzoekende partij wijst op de verklaringen die mevrouw D.C.M. heeft afgelegd, waarover slechts enkele opmerkingen worden gemaakt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de bestreden beslissing.

Het gros van haar verklaringen worden niet in de gemaakte beoordeling betrokken, waaruit mag worden afgeleid dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hierin geen elementen kon vinden om aan te tonen dat het asielrelaas van de verzoekende partij ongeloofwaardig zou zijn.

In de bestreden beslissing wordt, wat de verklaringen van mevrouw D.C.M. betreft, gesteld dat er sprake is van een tegenstrijdigheid omdat zij het vertrek uit hun "huis" eerst als direct gevolg aangaf van de inval van de twee mannen in 2017, om dan vervolgens te stellen dat het vertrek uit hun "huis" samenvalt met het moment waarom de regering heeft besloten om de kerk te sluiten in oktober 2018.

De situatie is echter verschillend op beide momenten.

In december 2017 moesten zij hun huis verlaten nadat twee gewapende mannen het huis hadden binnengevallen, waarna zij werden geslagen en bedreigd ("Ze hebben ons gezegd: de volgende keer dat we komen is om jullie te vermoorden", verslag persoonlijk onderhoud, pagina 9). Na dit incident dienden zij hun woning te verlaten. Ze leefden vervolgens in het huis van de priester (verslag persoonlijk onderhoud, pagina 10).

Mevrouw D.C.M. heeft vervolgens aangegeven dat de priester heeft gevraagd aan mevrouw D.P. of de diensten van de kerk konden doorgaan in hun oude huis. Dit werd toegestaan. De diensten gingen vervolgens door in hun "oude huis" (verslag persoonlijk onderhoud, pagina 11). De verzoekende partij maakt deel uit van deze geloofsgemeenschap en was zo ook aanwezig in hun huis.

Door mevrouw D.C.M. werd daarna toegelicht dat ze in Angola bepaalde kerken hebben die niet "100 procent gelegaliseerd" zijn, zoals dit het geval was met hun kerk (pinksterbeweging). Op een bepaald moment werd daarom het besluit genomen dat de kerk moest worden gesloten en dat zij dienden te vertrekken van hun "huis" in de maand oktober 2018 (verslag persoonlijk onderhoud, pagina 11).

De situatie is dan ook verschillend op beide momenten.

In de bestreden beslissing wordt dit onderscheid onvoldoende gemaakt, terwijl hieruit de verklaring blijkt voor de vermeende tegenstrijdigheid die wordt opgeworpen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Hun "eerste" vertrek uit hun huis trof hen overigens zeer persoonlijk, aangezien zij werden geslagen en bedreigd ("Ze hebben ons gezegd: de volgende keer dat we komen is om jullie te vermoorden", verslag persoonlijk onderhoud, pagina 9). Dit was niet het geval bij hun "tweede" vertrek in oktober 2018, aangezien dit een algemeen besluit betrof waarbij de kerk moest worden gesloten. Het is daarom logisch dat er door mevrouw D.C.M. meer aandacht werd besteed aan het voorval in 2017.

6. De verklaringen die mevrouw D.P., van haar kant, heeft afgelegd zijn inderdaad soms warrig en tegenstrijdig, hetgeen niet tot gevolg dient te hebben dat de waarachtigheid van hun vluchtrelaas moest worden ontkend.

De verzoekende partij wijst erop dat mevrouw D. moeite heeft om haar verhaal op een coherente wijze te vertellen. Zij genoot slechts beperkt onderwijs (de basisschool) en kampt met verschillende medische problemen (zie de bundeling van de medische stukken onder stuk 3).

Haar persoonlijke situatie heeft als gevolg dat zij (grote) problemen kent om, vanuit haar herinneringen, een coherent relaas naar voren te brengen. Dit blijkt zo ook doorheen de afgelegde interviews door mevrouw D..

Met haar persoonlijke situatie diende op een meer zorgvuldige wijze te worden rekening gehouden bij de beoordeling van de door haar gegeven antwoorden.

7. De verzoekende partij wijst erop dat het verslag van het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen die hebben afgelegd.

Tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden zij niet bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman. De leiding van het onderhoud lag volledig in handen bij de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder enige controle. De verzoekende partij was volledig op zichzelf aangewezen. Verzoekster spreekt de taal niet en was volledig afhankelijk van de persoon van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tijdens het onderhoud werden aan de verzoekende partij vragen gesteld. Verzoekster gaf vervolgens een antwoord op de vragen die haar werden gesteld. Op alle vragen moest kort worden geantwoord. Het werd aan de verzoekende partij duidelijk gemaakt dat zij nadien meer kon vertellen tijdens het onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit onderhoud zou het belangrijkste zijn. Dit volgde verzoekster. Zij gaf haar medewerking, maar beperkte zich tot de (meeste) hoofdlijnen. Verzoekster heeft gedaan wat haar gevraagd werd. Zij is vervolgens volledig afhankelijk van hetgeen door de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld en wat deze persoon vervolgens (snel) noteerde in een verslag.

Een controle op de manier waarop dit gesprek is verlopen is (nagenoeg) onbestaande. Het enige wat kan worden vastgesteld is dat de handtekening van verzoekster is aangebracht op de handgeschreven "vragenlijst" van de Dienst Vreemdelingenzaken, waaruit kan worden bepleit dat het akkoord van hen met de inhoud hiervan wordt bevestigd. De bewijswaarde van deze handtekening is echter bijzonder relatief, aangezien zij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en hij de Nederlandse taal niet machtig is. Er kan evenmin worden nagegaan of de vragenlijst aan haar werd voorgelezen en in welke omstandigheden werd gevraagd aan hem om een handtekening te plaatsen. Van verzoekster wordt daarentegen verwacht dat zij (gewillig) haar medewerking verleent, waardoor zij haar handtekening plaatst als haar dat gevraagd werd. Dit geldt des te meer omdat zij overtuigd was dat haar bewoordingen correct werden genoteerd.

De bewijswaarde van het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook (bijzonder) relatief, gelet op bovenvermelde omstandigheden.

De Commissaris-generaal houdt geen rekening met de omstandigheden waarbinnen een dergelijk verslag tot stand komt (zoals hierboven uiteengezet).

Deze beslissing van het de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is echter niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen aangezien - ten onrechte - de omstandigheden waarbinnen het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingen heeft plaatsgevonden niet in rekening werd genomen.

De vermeende verschillen tussen het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn daarom niet van die aard om de geloofwaardigheid te ontnemen aan het asielrelaas.

8. Omwille van bovenvermelde redenen, is de verzoekende partij het niet eens met de genomen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dient de bestreden beslissing te worden hervormd.

In ondergeschikte orde, wijst de verzoekende partij erop dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus haar ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Volgens de verzoekende partij zijn er hiertoe voldoende zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat het gezin bij een terugkeer naar Iran louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet. De verzoekende partij verwijst daarvoor naar de actuele gekende veiligheidssituatie in Iran [sic] in combinatie met bovenvermelde situatie van verzoeker (gelet op zijn bekering, hetgeen wordt uitgedragen via sociale media) [sic].

De verzoekende partij vraagt daarom, in ondergeschikte orde, tot het toekennen van de subsidiaire bescherming."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster een bundeling van medische documenten.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Omwille van de onderlinge samenhang van hun relaas en de medische problematiek van verzoekster verschenen verzoekster en haar dochter samen op de zitting.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

5. Vooreerst dient in navolging van verweerder worden vastgesteld dat verzoekster en haar dochter wijzigende verklaringen hebben afgelegd aangaande hun werkelijke data van vertrek uit Angola en hun aankomst in België.

Verzoekster betwist in het verzoekschrift dat hieruit zou voortvloeien dat haar algemene geloofwaardigheid wordt aangetast.

Verzoekster en haar dochter zouden zelf hebben toegegeven te hebben gelogen en zij, door de persoon die hen naar België begeleidde, werden aangeraden om de waarheid niet te vertellen.

Verzoekster is echter zelf verantwoordelijk voor haar verklaringen. Haar verwijzing naar slechte raadgevingen kan haar gebrek aan medewerking en het nalaten de waarheid te vertellen, niet verschonen, te meer gezien verzoekster van bij de aanvang van het eerste interview bij de DVZ uitdrukkelijk werd gewezen op het belang de waarheid te spreken. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster verkoos deze raadgevingen van de asielinstanties niet te volgen. Dat verzoekster vervolgens tijdens het tweede interview bij de DVZ (vragenlijst CGVS) haar verklaringen aangaande haar reisweg aanpaste en stelde te hebben gelogen, kan haar initiële leugenachtige verklaringen niet verschonen.

Bovendien dient vastgesteld dat zowel verzoekster als haar dochter verklaarden dat zij met hun eigen paspoort en visum vanuit Angola naar Europa zijn gereisd (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 9-10; notities van het persoonlijk onderhoud dochter, p. 8). Zij leggen hun paspoorten, die uitsluitel kunnen geven over hun reisdata, echter niet neer. Dat zij hun eigen paspoorten aan broer L. zouden hebben gegeven omdat deze zei dat het niet meer nodig was (notities van het persoonlijk onderhoud dochter, p. 9), is niet aannemelijk.

De asielinstanties mogen van een verzoekster om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over haar identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoekster een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

De wijzigende verklaringen van verzoekster en haar dochter aangaande hun reisdata, alsook de vaststelling dat zij hebben nagelaten hun paspoort, waarmee zij naar Europa gereisd zijn, neer te leggen, betreffen een negatieve indicatie voor verzoeksters geloofwaardigheid.

6. In zoverre verzoekster en haar dochter op 9 november 2018 in België arriveerden, dient vastgesteld dat zij bijna drie maanden wachtten alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name op 1 februari 2019. Bovendien dient vastgesteld dat zij vanuit Angola eerst naar Portugal reisden en er nalieten een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekster (alsook haar dochter) naliet een verzoek in te dienen in Portugal en vervolgens na aankomst in België gedurende bijna drie maanden talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

De raadgevingen van een derde kunnen verzoeksters laattijdige verzoek om internationale bescherming niet verschonen.

7. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoekster en haar dochter onderling, maar ook doorheen hun eigen opeenvolgende gehoren, tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over het jaartal waarin verzoeksters echtgenoot zou zijn verdwenen, namelijk omstreeks 2005, vragenlijst CGVS verzoekster, vragen 3.4 en 3.5; 2010, verklaring DVZ verzoeksters dochter, punt 13; 2015, vragenlijst CGVS verzoeksters dochter, vraag 3.5; 2015, notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 8; 2015, notities van het persoonlijk onderhoud dochter, p. 13).

Aangezien de problemen van verzoekster en haar dochter verbonden zijn met de getuigenis van verzoeksters man en diens daaropvolgende verdwijning, ondermijnen de voorgenoemde incoherente verklaringen aangaande het tijdstip waarop verzoeksters man verdwenen is de waarachtigheid van deze voorgehouden problemen.

Waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat zij tijdens het onderhoud bij de DVZ niet werd bijgestaan door een vertrouwenspersoon of raadsman dient erop gewezen dat reeds herhaaldelijk werd beslist dat de asielpcedure geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoonde hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Hoe dan ook toont verzoekster niet *in concreto* aan op welke wijze de bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon een weerslag zou kunnen hebben gehad op haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, temeer gezien zij zowel de vragenlijst CGVS als verklaring DVZ, nadat deze haar werden voorgelezen in het Portugees, heeft ondertekend voor goedkeuring, zodat, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, datgene wat erin werd opgenomen wordt geacht overeen te stemmen met haar verklaringen.

8. Verder wordt in het verzoekschrift een verduidelijking gegeven van de verklaringen van verzoeksters dochter D.C.M. tijdens haar persoonlijk onderhoud aangaande het tijdstip waar verzoekster en haar kinderen hun huis verlieten. Zij stelt in het verzoekschrift dat deze verklaringen coherent zijn, maar gaat eraan voorbij dat haar dochter heeft nagelaten het vernielen van het huis spontaan aan te halen. Bovendien verschillen de verklaringen van haar dochter aan haar eigen verklaringen aangaande het vertrek uit het huis, zoals in de bestreden beslissing omstandig en correct gemotiveerd werd als volgt:

“Bovendien verklaart u voor het CGVS dat het vertrek uit uw huis werd uitgelokt door het afbreken van uw huis door de administratie en dus pas plaatsvond nadat de kerkdiensten in uw huis werden gehouden. Het huis zou zijn afgebroken in september 2017. (NPO verzoekster, p. 11 - 13.) Voor de DVZ verklaart u bovendien dat u heel bang ben geworden nadat de gemeente de kerk uit uw huis kwam zetten en dat u vervolgens het land bent ontvlucht. U noemt bij DVZ het afbreken van uw huis dus als onmiddellijke oorzaak van uw vertrek en plaatst dit vertrek bovendien slechts enkele dagen later (in tegenstelling tot uw - eveneens uiteenlopende - verklaringen voor het CGVS). (Zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, d.d. 24/1/2020, pt. 3.5.) Het is dan ook bijzonder opvallend dat uw dochter het afbreken van jullie huis in het geheel niet vermeldt gevraagd naar haar problemen in Angola. Gevraagd naar haar vluchtrelaas spreekt zij enkel over de verdwijning van haar vader, de mannen die jullie kwamen bedreigen en de kerkdiensten die niet langer konden doorgaan. (NPO dochter, p. 9-12.) Gevraagd of ze ooit andere problemen kende in Angola, los van de problemen in verband met haar vader, antwoordt ze ontkennend (NPO dochter, p. 12). Op geen enkel moment doorheen het onderhoud, vermeldt ze spontaan dat haar huis werd afgebroken, ook niet wanneer er gevraagd wordt of ze nog zaken wil toevoegen (NPO dochter, p. 15). Slechts wanneer ze gevraagd wordt naar de foto's die ze zelf voorlegde bij haar asielrelaas, stelt ze dat het huis werd afgebroken door de twee mannen tijdens de inval, om onmiddellijk daarna te stellen dat het pas later gebeurde, toen de regering ontdekte dat er kerkdiensten doorgingen in het huis (NPO dochter, p. 15). Vooreerst is het opvallend dat uw dochter het afbreken van jullie huis pas aanhaalt nadat zij hier door de interviewer aan herinnert wordt door te verwijzen naar de foto's die ze zelf voorlegde. Verder blijken haar verklaringen over de timing van het afbreken van het huis incoherent. Bovendien noemt zij aanvankelijk jullie vertrek uit het huis als een direct gevolg van de inval van de twee mannen in 2017, die zij bovendien in december 2017 plaatst. (NPO dochter, p. 9, 10) Enkele maanden later, begin of halverwege 2018, zou ze zijn lastiggevallen door drie mannen, waaronder één van de mannen die jullie huis eerder was binnengevallen. Op dat moment stelde zij al enkele maanden niet meer in jullie huis te wonen. (NPO dochter, p. 10.) Even later in het gehoor komt ze hier echter op terug, en plaatst ze het vertrek uit jullie huis samen met het moment waarop de regering besloot de kerk te sluiten (zie NPO dochter, p11: “Op een bepaald moment, de regering besloot de kerk te sluiten, en dan moesten wij vertrekken van ons huis” (ons huis waar we vroeger woonden). Gevraagd over welke periode ze hier spreekt, stelt ze dat het in oktober 2018 was (zie NPO dochter, p11). De priester zou hierop gevraagd hebben of de diensten in jullie huis konden doorgaan. Dit gebeurde vervolgens, maar omdat dit eveneens illegaal was, moest het op gegeven moment stoppen. (NPO dochter, p. 11.) Deze verklaringen, waarbij uw dochter op geen enkel moment het vernielen van het huis aanhaalt, zoals hierboven reeds gesteld, zijn strijdig met uw eigen verklaringen dat jullie huis in december 2017 zou zijn afgebroken naar aanleiding van de illegale kerkdiensten die er doorgingen (zie supra).

Wel komen deze verklaringen meer overeen met de verklaring die u voor DVZ aflegde, namelijk dat u slechts een achttal dagen buitenshuis verbleef alvorens uw land te verlaten in november 2018 (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, d.d. 24/1/2020 in uw administratief dossier, pt. 3.5.). Opnieuw kan slechts worden geconcludeerd dat jullie getracht hebben - zonder veel succes - jullie verklaringen op elkaar af te stemmen.”.

Deze vaststellingen zijn correct en worden niet concreet weerlegd.

Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat haar eigen warrige en tegenstrijdige verklaringen te wijten zijn aan het beperkt onderwijs dat ze heeft genoten en aan haar medische problemen.

Verzoekster toont echter niet aan dat haar beperkte scholing de verstandelijke vermogens aantast en zij hierdoor niet in staat is haar leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige duidelijke vragen stelde en dat verzoekster kennelijk kon volgen en de logica en de inhoud van de vragen correct begreep.

Verzoekster legt zowel bij het CGVS als bij het verzoekschrift medische stukken neer, de welke allen dateren van de periode 2019-2021. Uit deze medische documenten blijkt dat verzoekster motorische problemen heeft ten gevolge van een trombose die zij volgens haar verklaringen in Angola heeft gekregen na het vertrek van haar man (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 10). Verder blijkt uit deze verslagen dat verzoekster last heeft van een slecht gecontroleerde hoge bloeddruk en een aantal andere fysieke problemen. Niettemin verzoeksters advocaat zich op het einde van het persoonlijk onderhoud afvraagt in hoeverre verzoekster cognitieve problemen heeft (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 17), kan slechts worden opgemerkt dat uit de medische stukken niet kan blijken dat verzoeksters cognitief geheugen zou zijn aangetast waardoor zij in de onmogelijkheid zou zijn concrete gegevens en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. Het bij het verzoekschrift neergelegd medisch attest van 7 januari 2021 vermeldt weliswaar dat verzoekster aangeeft dat ze geheugenproblemen heeft (*“Elle décrit des troubles de la mémoire”*), maar hieruit kan niet besloten worden dat verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde de door haar beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen. Immers, het medisch attest bevat één zin waaruit blijkt dat verzoekster zelf stelt dat ze geheugenproblemen heeft, doch bevat geen enkele informatie over hoe men tot deze diagnose kwam, noch over de aard en het verloop van de geheugenproblemen. Verder kan uit verzoeksters verklaringen voor de DVZ of het CGVS geenszins blijken dat zij niet in staat was te antwoorden op de haar gestelde vragen. Uit de attesten is aldus niet op te maken dat verzoeksters medische problematiek haar verhindert om op volwaardige wijze verklaringen af te leggen inzake de reden(en) van haar verzoek om internationale bescherming. De attesten bieden aldus geen nuttige verklaring voor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekster en die van haar dochter aangaande hun vertrek uit (en de afbraak van) hun huis.

9. Bovendien kan in navolging van verweerder worden vastgesteld dat verzoekster en haar dochter eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegden aangaande de naam van de priester waarbij ze woonden en het adres, alsook aangaande de omstandigheden waarin verzoekster naar de politie ging na de inval in het huis door de onbekende mannen. Deze incoherenties aangaande essentiële elementen van het asielrelaas ondermijnen de geloofwaardigheid van het relaas verder.

10. Inzake verzoeksters medische problemen stelt verweerder in de bestreden beslissing met recht het volgende:

“Met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor het gebrek aan medische behandeling van uw ziekte (NPO verzoekster p. 16), dient u zich voor de beoordeling van deze elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou zijn bevoegdheid overschrijden indien het hier uitspraak over zou doen.”.

Verzoekster biedt in het verzoekschrift geen verweer tegen voormelde motivering, zodat deze onverminderd overeind blijft.

11. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de

commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

12. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

13. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoekster geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. De verwijzingen in het verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in Iran en een bekering betreffen een materiële vergissing in hoofde van de opsteller van het verzoekschrift aangezien verzoekster afkomstig is uit Angola en geen bekering heeft aangehaald in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS